

Az els? számú közellenség

2024 szeptember 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Rákosiék emelték a tétet.

Els? számú közellenségnek lenni néha megtisztel? állapot, de sohasem kellemes. Megtisztel? akkor, ha az elnyomással szembeni küzdelemben vívja ki valaki ezt a státuszt. Nemrég foglalkoztunk itt e nem létez?

hasábokon a negyvenhetes „kék cédulás” választási csalásokkal. Mint már ott rögzítettük, a csalások sorozata nem ért véget a választás napján, f?képp azért, mert a (széls?) Baloldali Blokk elhatározta a választási eredmények utólagos megváltoztatását. Ennek módja az volt, hogy az egyik leger?sebb ellenzéki párt mandátumait megtámadták a Választási Bíróságon, indítványozva azok megsemmisítését. Ezt követte a szociáldemokrata párt beolvasztása, majd az összes többi még m?köd? párt egy politikai szervezetbe terelése, amelyet már a kommunisták irányítottak.

A küls? hátteret az új kommunista csúcsszerv, a Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodájának (Kominform) megalakulása jelentette, amelynek f? megállapítása az volt, hogy a világ két kibékíthetetlenül szemben álló részre oszlik, és a katonai összeütközés elkerülhetetlen. A „kék cédulás” választás és az azt követ? események éppen azt a célt szolgálták, hogy a Magyarországon még mindig jelent?s parlamenti er?vel rendelkez? polgári-keresztény-demokrata pártokat felszámolják, és az országot a vasfüggönnyel kettéválasztott Európa keleti – Szovjetunió uralta – részébe kényszerítsék. A Független Kisgazdapárt és a Magyar Szabadság Párt korábbi vezet?i már emigráltak, de voltak még mindig, akik vállalták a harcot. Els?sorban a Pfeiffer Zoltán vezette Magyar Függetlenségi Párt, amely a szabadságpárt bázisán, részben régi kisgazda programmal jelentkezett.

Révai József, a kommunisták f? propagandistája még a Kominform alakuló ülésén sem volt rest bepanaszolni „honfitársait” a szovjeteknél. Szerinte „fel kell morzsolni, illegalitásba kell kényszeríteni a legreakciósabb, fasisztabarát pártot, a Pfeiffer-pártot és ezzel ráijeszteni a többi jobboldali párt elemeire”. A cseh, szlovák, román elvtársak elégedetten csettintettek: „Na, megint a fasiszta magyarok!” A Szabad Nép – a kommunista párt lapja – Pfeiffer Zoltánt egyszer?en a fasiszták és reakciósok új vezérének titulálta, aki a „fasizmust még Gömbös iskolájában tanulta”. A széls?baloldal eszköztárában az els? a megbélyegzés, az állandó hazudozás, ennek tényként való beállítása, majd a megfélemlítés, végül a kiiktatás a rend?rség és az „igazságszolgáltatás” által.

Pfeiffer Zoltán antifasiszta volt, tagja a Bajcsy-Zsilinszky Endre vezette nemzeti ellenállásnak. Hiába, százszor jött vele szemben a vád: fasiszta! Tisza Kálmán még mondhatta, hogy jobb nem tör?dni a besározással, a sár el?bb-utóbb megszárad, majd lepereg az emberr?l. De neki másfajta politikai ellenfelei voltak, nem kommunisták. ?k nem hagyták megszáradni a sarat, állandóan dobálták, míg a politikai rend?rség – aztán az ügyészség, a bíróság – közbe nem avatkozott. Pfeiffer a hamis „vádakra” frappánsan felelt: „A Szabad Nép cím? napilap 1947. szeptember 2-i számában nagy cikket közölt rólam. A cikknek egyetlen tényállása sem fedi a valóságot. Pfeiffer Zoltán.” Ezután ellentámadásba ment át, leginkább a kék cédulás csalás miatt támadva a kommunista pártot. Ezért is vált az els? számú közellenséggé a baloldal szemében.

Rákosiék emelték a tétet. Most már kifejtették, hogy „a Pfeiffer-párt az amerikai imperializmus ötödik hadoszlopa Magyarországon”. Nyilvánvaló volt, hogy Sztálin már nem elégszik meg a „fasiszta f?sámán” leleplezésével. A fasisztákat legy?zték, új ellenség kellett. Sokat nem tanakodtak, 1947 végén az ellenség már az Amerikai Egyesült Államok. Most már csak össze kellett kötni az Amerikát a fasisztákkal. Sokat törték ezen a fejüket, de végül sikerült: Farkas Mihály agyából pattant ki a remek gondolat: Amerika politikáját egy agresszív politikai er? vezeti, amely a fasizmus irányába fejl?dik. „Igen, az amerikai imperializmus fasizálódik.” Milyen furcsa fénytörést szenvedett ez a kijelentés azóta! Ízlelgeti az ember, öblögeti. Mindenesetre Farkas Mihály a klasszikus kommunista dialektikával eljutott a „lényegig”: „Komoly csapást az amerikai imperializmusra Magyarországon csak úgy mérhetünk, ha megsemmisítjük és szétzúzzuk a Pfeiffer-pártot.”

A Magyar Függetlenségi Pártot valóban likvidálták. Rajk László (MKP) belügyminiszter a pártot feloszlatta, a párt mandátumait megsemmisítették. Az amerikai imperializmus beleremegett! Aligha heverte ki ezt a csapást. Az Egyesült Államok mai verg?dése egészen biztosan a legszorosabb összefüggésben van Farkas Mihályék nagy sikerével. De hagyjuk Amerikát. Nézzünk inkább körül az Országgy?lés alakuló ülésén, 1947. szeptember 16-án. Teltház volt, a karzaton ott ült Münnich Ferenc budapesti rend?rf?kapitány és Péter Gábor a politikai rend?rség (ÁVO) vezet?je is. Mindketten kommunisták. „Ezen kívül vagy két ismeretlen, akinek homlokán lángbet?kkel ég a titkosrend?ri megbízatás jele” – ironizált egy ellenzéki újságíró. (Még volt ilyen.) Egyel?re még itt ült a függetlenségi párt frakciója is, tagjai leginkább abban reménykedtek, hogy el?z? nap (szeptember 15.) de jure helyreállt Magyarország szuverenitása, megsz?nt a Szövetséges Ellen?rz? Bizottság, életbe lépett a oárizsi békeszerz?dés, amely tartalmazta a parlamentáris demokrácia alapvet? feltételeit, garantálta a politikai szabadságjogok összességét is.

Az optimisták alig figyeltek arra, hogy azért a szovjet csapatok nem hagyták el az országot, Szviridov altábornagy pedig finoman érzékeltette, hogy a Szovjetunió a Szövetséges Ellen?rz? Bizottság megsz?nése után is érvényesíteni fogja akaratát a térségben. Ennek értelmében a kommunista vezetés? belügyi szervek letartóztatásokat foganatosítottak ellenzéki képvisel?kkel szemben, és el?készítettek koncepciós pereket Pfeiffer

Zoltánnal, Peyer Károllyal (szociáldemokrata) és Kovács Imrével (parasztpárti) szemben. ?k mind parlamenti képvisel?k voltak, de a Szabad Nép kiadta az utasítást: „Az alkotó munka útjából el kell távolítani a fasiszta szabotálókat és puccsistákat, akik minden alkalmat meg fognak ragadni arra, hogy a demokrácia ellen kovácsoljanak fegyvert az országgy?lés adta lehet?ségekb?l.” Fontos mondat. Leleplezi azt a típust, aki egy feltételezésre alapozva b?ncselekmények elkövetésével vádol meg embereket, csoportokat, pusztán azért, mert világnézete eltér a sajátjától. „Végeznünk kell az anarchiával!” – vonja le a következtetést a pártlap akkori propagandistája.

A dolgok azonban akkor nem álltak meg ezen a szinten. Péter Gábor az ÁVO vezet?je „szeptember 18-án személyesen járt el Rosta Lászlónál, az Országos Nemzeti Bizottság kommunista titkáránál, aki kiadta az ajánlási íveket, anélkül, hogy informálta volna az ONB vezet?ségi tagjait”. A választási ajánlási ívekr?l van szó, amelyeken szerepelt, hogy ki tartotta indulásra méltónak a Magyar Függetlenségi Pártot. (Címmel, aláírással.) Ezeket az íveket már régen meg kellett volna semmisíteni, de ez nem történt meg. Megkezd?dött az emberek beidézése az ÁVÓ-ra, ahol lelki és testi fenyegetésekkel, kínzásokkal igyekeztek olyan vallomásokat kicsikarni, amelyek alátámasztották a vádat. Sokan megtörtek. De a kommunisták törvényes eszközökkel nem tudtak el?re jutni. Végül is az egész ügyet nem vitték végig a Választási Bíróság el?tt, mert Pfeiffer és hívei bátran harcoltak, felvetve a „kék cédulás” csalás számszer? és morális következményeit. Ezért lépett közbe Rajk és oszlatta fel a Függetlenségi Pártot, s ezzel egy id?ben semmisítette meg a párt mandátumait az Országos Nemzeti Bizottság.

Pfeiffernek menekülnie kellett az ellene felhozott koholt vádak el?l, nem valósult meg a terve, hogy a petíciós pert „tavaszig elhúzzuk, addigra pedig már nem Rákosiék fognak nálunk parancsolni”. Komoly tévedés volt, drágán fizetett érte Pfeiffer Zoltán is – az els? számú közellenség. Rákosiék szemében pedig ellenségessé vált szinte az egész magyar nemzet. Gazemberek szemében közellenségnek lenni nagy tisztesség, de rengeteg szenvedéssel, megpróbáltatással jár. Így van ez.

Szerencsés Károly

A szerz? történész

www.magyarhirlap.hu

Ajánló